

stærkt have udtalt sig i modsat Retning af den, hvori det ærede Medlem for Vejle Amts 5te Valgkreds udtalte sig her i Tinget. Jeg kan ikke tilbageholde, at det efter min Mening er et noget for tidligt Tidspunkt at udtale sig saa stærkt paa. Det er nødvendigt, at vi komme til en Løsning af disse store og vigtige Spørgsmaal, og vi kunne ikke være tjente med, at man uddyber Modsætningerne alt for stærkt, naar det gælder om at komme til en Afgørelse, der kan bringe os paa en fastere finansiell Bund end den, hvorpaa vi have befundet os i den senere Tid. De Udtalelser, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Wenzel Neergaard) fremsatte forgangen Dag, finde derfor min fulde Tilslutning. Han bandt sig ikke hverken i den ene eller den anden Retning. Det udelukker selvfølgelig ikke, at baade han og jeg have en ret bestemt Opfattelse af, hvad der er det bedste. Der er derfor under de fortsatte Forhandlinger Anledning til at kalde paa den gensidige Imødekommen. Naar den høje Regering og den høje Rigsdag arbejde paa at give Love, er det i Almindelighed med den Opgave at vække Tilfredshed. Den højtærede Finansminister har allerede, tror jeg, udtalt sig i Retning af, at det ikke er det Formaal, han har dristet sig til at have ved Fremsettelsen af disse Lovforslag, og vi maa vistnok nære den samme Opfattelse, at disse Love ikke kunne medføre Tilfredshed. Tværtimod vil det omvendte sikkert blive Tilfældet. Jeg maa derfor ønske Finansministeren og Rigsdagen, at det maa lykkes os ved den sidste Afgørelse saa vidt muligt at fordele den Utilfredshed, som disse Loves Gennemførelse vil medføre, saa nogenlunde ligeligt over alle Mennesker i vort Samfund.

Sabroe: Man vil beskatte Brændevinen, men man vil ikke beskatte den højere, end at man gør sig Haab om, at der efter Skattens Gennemførelse vil blive drukket lige saa meget Brændevin som tidligere. Det har glædet mig at erfare, at den højtærede Finansminister lige saa lidt som Regeringspartiets Medlemmer lægger nogen Morallære ind i dette Forslag til en Brændevinsskat, men ude omkring i Landet og paa Valgtribunerne vil man naturligvis møde med Brændevinsskatten under den ene Arm og Moralen under den anden. Moralen og Skatten ville forenes om ude omkring i Befolkningen at skaffe Stemning for denne Brændevinsskat.

Hvorledes de Herrer nu end ville søge

at føre Forsvaret, kommer man ikke udenom, at denne Beskatning i første Række rammer den ubemidlede Del af Befolkningen og i mange Tilfælde helt andre end dem, der drikke. Det er mit væsentlige Motiv til at modarbejde dette Forslag og stemme mod det, at det vil komme til at gaa ud over en Mængde Hustruer og Børn, der ere ganske ansvarsløse. Denne Skat vil selvfølgelig ogsaa falde paa saadanne Personer, der ikke kunne betragtes som drikfældige, men heller ikke ere Afholdsfolk. Men det er heller ikke ophøjet til at være en Egenskab, man absolut maa forde hos den enkelte Borger, at han skal afholde sig fra spirituose Drikke. Jeg er selv Afholdsmand, men jeg betragter mig derfor ikke som en bedre Borger i Staten end den, der vel nyder Spiritus, men er en ædruelig Mand. Det vil imidlertid komme til at gaa ud over den, der drikker Brændevin, og i ikke mindre Grad over hans Familie, naar han ikke er i Stand til at beherske sig. Der er en meget stor Mængde Mennesker, der ikke har Villie og Karakter til at beherske sig, og det, de komme til at give ud mere for Brændevinen, vil gaa bort fra den Sum, deres Familie skal have til Fornødenheder. Man vil sige, som det er blevet sagt tidligere, naar dette Spørgsmaal har været fremme her, at de kunne lade være at drikke. Man har anført det som et Forsvar for Brændevinsbeskatning, at den største Del af Fattigdommen skulde skyldes Drukkenskab. Jeg henviser til et Svar, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) gav i 1894, da Spørgsmaalet var fremme her i Tinget. Han godkendte, at i adskillige Tilfælde stammede Fattigdom fra Drukkenskab, men tilføjede, at lige saa ofte stammede Drukkenskab fra Fattigdom. Den sociale Betragtning, det ærede Medlem den Gang var inde paa, havde sin fuldkomne Berettigelse.

Hvis man kunde have tænkt sig, at der forud for den Periode her i Landet paa 25 Aar — eller jeg kunde maaske sige 40 Aar —, i hvilken vi have set Bønderne og Arbejderne rejse sig og for Bondestandens Vedkommende naa frem til politisk Magt og for Arbejderne til en mægtig Stilling organisationsmæssig, havde været en tilsvarende Periode, vilde vi ikke i dette Øjeblik have staaet og talt om dette Spørgsmaal, thi saa vilde der overhovedet i dette Land kun blive nydt et Minimum af Brændevin. Men tilbage i Tiden have vi Fattigdommen og Usseldommen. Rønnerne ude paa Landet, Lejehusene omkring ved